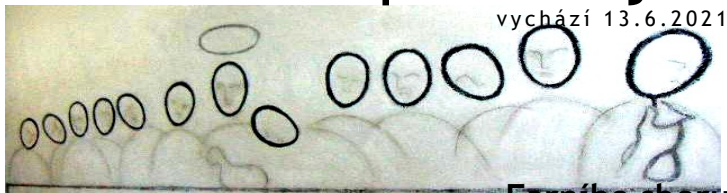

List k 2. neděli po sv. Trojici

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Chrástu

On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“

Marek 8,33

Úsloví říká, že cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly. Ježíšovo slovo k Petrovi je toho dokladem. Vlastně nám to přijde nespravedlivé. Petr Ježíše nejprve vyzná jako Mesiáše a pak ho začne kárat za jeho slova o utrpení a kříži, které ho čekají. Myslí to (s ním) dobře. Pouze mu (nebo možná spíš sobě?) nepřeje nic zlého. Cesta Mesiáše musí být přece vítězná a korunovaná úspěchem.

Je to lidské a dobře tomu rozumíme. Ale Ježíš nás upozorňuje, že ono lidské, příliš lidské je pro pochopení tajemství evangelia málo. Někdy to může být přímo ďábelské. Vždyť co jiného Petr v tu chvíli nabízí Ježíšovi než to, co mu na počátku nabídl na poušti ďábel: cestu sytosti a pozemské moci!

Jak víme, ďábel je skryt v detailu. Že je lidský život určen ke slávě, k naplnění a zdaru – to je pravda. Ale jde o podobu Ježíšova mesiášství a způsob naplnění našeho lidství. Ta cesta vyžaduje osvojit si smýšlení Boží. Má v tomto světě podobu kříže.

MODLITEBNÍ “MOST”

v okruhu 3. neděle po sv. Trojici

Řekl jim: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“
(Marek 4,39)

Spojme se denně ke společné modlitbě!

Čt 17.6.	Ž 107, 1-3. 23-32 Skutky 20, 1-7	Za nemocné a vězněné
Pá 18.6.	Ž 107, 1-3. 23-32 Židům 20, 8-16	Za trpící a pronásledované
So 19.6.	Ž 107, 1-3. 23-32 Lukáš 21, 25-28	Za umírající a zemřelé
Ne 20.6.	Ž 107, 1-3. 23-32 Marek 4, 35-41	Za církve a její služebníky
Po 21.6.	Ž 65 Skutky 27, 13-38	Za ty, kdo vládnou a slouží druhým
Út 22.6.	Ž 65 Zjevení 27, 39-44	Za ty, kdo prožívají zkoušky a pokušení
St 23.6.	Ž 65 Marek 6, 45-52	Za rodiny a osamělé

Závěrečná modlitba

**Bože, naše spásu a naše sílu,
ukaž nám svou záchrannou moc,
když nás ohrožuje strach a bouře.**

**Dokázal jsi to na Ježíšovi,
kterého jsi neponechal smrti.
Zachraň i nás skrze Ježíše Krista,
svého Syna a našeho bratra,
který s tebou a s Duchem svatým
žije v našem středu nyní a navěky.**

Útočiště aneb nejen o Martinovi

Jsem jen občasný návštěvník bohoslužeb a různých akcí CČE v Chrástu. Není to něco, na co bych byla hrdá, ale je to tak... Farář Karel Šimr je i přesto tak laskavý, že mi pravidelně posílá sborový list. Díky tomu jsem i já měla možnost sledovat příspěvky a diskuze týkající se Útočiště.

S ohledem na skutečnost, že dosud ani nejsem členem sboru, mi vůbec nepřísluší posuzovat, zda farnost může nebo nemůže vynakládat finance na provoz tohoto projektu a kolik potenciálu je v srdcích jeho členů, aby mohl prospěšně fungovat. Přesto mne od počátku perspektiva vzniku Útočiště naplňuje radostí a nadějí v možnost pomoci někomu, kdo by ji kdekoli jinde možná těžko hledal.

Tyto úvahy částečně souvisí s mojí profesí psychiatra a psychoterapeuta, v rámci níž se často setkávám s lidmi, kteří „věkem dospělí nikdy nedospějí“ a kteří potřebují celoživotní podporu a pomoc okolí. A nemyslím zde nyní ani tak na lidi s vážným duševním onemocněním nebo mentálním postižením, i když třeba i na ty, ale mluvím zejména o lidech, jejichž vývoj se často i nevratně narušil absencí bezpečných vztahů s nejbližšími osobami v průběhu dětství. O lidech, u nichž nebylo nasyceno něco velmi důležitého, co každý potřebujeme nasytit, abychom svět mohli vnímat jako bezpečné místo a tak se k němu a ostatním lidem v něm sami vztahovat.

Většinu takových lidí potkávám nejen v ordinaci, ale zejména v dětských domovech a také v jejich „smutnější variantě“ - dětských domovech se školou neboli výchovných ústavech.

V těchto zařízeních nemám bohužel roli terapeuta, jsem dětský psychiatr, který jednou za čas na objednávku

přijede a řeší léky to, co se zdá jinými cestami neřešitelné, ačkoli podle mne ty jiné cesty někdy nejsou zcela využity...

Do jednoho takového zařízení už jezdím více než 10 let. Některé děti tedy znám už opravdu dlouho. Vyrostly z malých v dospělé, spousta jich odešla žít samostatný život. Řadě z nich jsem lhostejná, ale vím, že některé se na mne těší a vadí jim, když na ně při mé návštěvě nedojde řada.

Dosažení plnoletosti a odcházení mnohých z nich bývá smutné. Jejich rodiny v naprosté většině nefungují a možnosti služeb, které by jim mohly být v životě nápomocné, jsou často omezené jen na prvních pár měsíců jejich samostatné cesty.

Občas dokonce někdo v zařízení zůstane i několik let po osmnáctinách a jsou tam rádi, byť je to nepopulární "výchovňák". A tak jen přemýšlím, že bych každému z nich moc přála, aby se pro něj našlo nějaké "útočiště".

Je to jen taková paralela, nemyslím teď přímo na Útočiště v Chrástu. Ačkoli pro jednoho takového chlapce, to zde již „útočištěm“ je a já jsem za něj moc ráda a velmi mu to přeju.

Mluvím o Martinovi, kterého řada z vás nejspíš zná a někteří určitě mnohem lépe než já.

Martina jsem poznala před mnoha lety právě v jednom z těchto domovů a o od té doby se tam s ním občas setkávám. Od ostatních dětí v domově se pro mne trochu liší tím, že máme společnou kamarádku z farnosti v Dýšině, která pomáhala Martinově mamince ještě v době, kdy se zdálo možné, že by Martin mohl zůstat v rodině. Naše občasná setkání jsou tímto vědomím „něčeho společného“ hodně ovlivněna. Martin se skoro vždycky ptá, zda jsem tuto kamarádku nepotkala,

nechává ji pozdravovat a také mi vypráví. Často různé zážitky z pobytů ve farnostech

v Chrástu a Dýšině. Naposledy například o tom, jak strávil Velikonoce v rodině Šimrových, jak jej Karel vyzvedl autem, co během následujících dní prožil, s kým pro něj důležitým se v Chrástu i Dýšině potkal. O tom, jak pěstuje na pokoji květinu, kterou dostal. Na závěr jako vždy zopakuje, koho od něj mám pozdravovat, a s nadějí zmíní, že by byl moc rád, kdyby mohl strávit nějaký čas v Chrástu i v létě.

O letních prázdninách totiž ti „šťastnější“ jedou k někomu z příbuzných. Mohou takto jezdit i na ostatní prázdniny a na víkendy, pokud je kam. Martin již nějakou dobu nikam nejezdí...

A tak se pro něj chrástecká a dýšinská farnost, respektive lidé v nich, čas od času stávají „útočištěm“. Martin tím získává něco velmi cenného, co mu pomáhá vidět sebe sama jako hodného pozornosti, lásky a zájmu druhých.

A možná se tak mnohé zahojí a zlepší a možná také ne. Ale i tak to má obrovský význam...

Kdysi před lety, když jsem začala do dětského domova se školou tak trochu nedobrovolně jezdit a říkala jsem si, že tohle není práce, která mi dává smysl, mi tam jeden romský kluk na konci rozhovoru smutně řekl: "Paní, povídejte si se mnou ještě chvíli..."

Je to věta, která mne tam od té doby tak trochu drží a vede mne k přesvědčení, že i zdánlivě málo, může být někdy důležité. Vždycky se tam zároveň ale zamýšlím sama nad sebou, že bych mohla dát víc...

Takže za sebe říkám Útočišti „ANO“, moc za něj již nyní děkuji a sama budu ráda prostřednictvím vztahu k dispozici komukoli i s vědomím nejistoty, kterou to přináší.

Vladimíra Bečvářová

Výroční sborové shromáždění

proběhne ve sboru v Chrástu příští neděli, 20. června, v rámci dopoledních bohoslužeb. Kromě obvyklého programu jako je ohlédnutí za uplynulým rokem ve zprávách staršovstva a faráře či projednání hospodaření sboru nás čekají dva zásadní body:

- hlasování o sloučení chrásteckého sboru se sborem v Kralovicích
- rozhovor o projektu Útočiště a předběžný souhlas s investicí, která by v rámci projektu přesahovala dva miliony korun

Věnujte prosíme tomuto jednání pozornost a provázejte ho svou modlitbou!

Přírůstky ve sborové knihovně

Tomáš Kempenský: Čtyři knihy o následování Krista

Reinhold Stecher: Láska až do krajnosti

Pavel Filipi: Hostina chudých

Bolest a naděje – sborník příspěvků o osobním zranění

Romano Guardini: O posvátných znameních

Romano Guardini: Dobro, svědomí a soustředování

Romano Guardini: O živém Bohu

Leonardo Boff: Orel a kuře

Svatý Augustin: O milosti a svobodném rozhodování

Kateřina Lachmanová: Vězení s klíčem uvnitř

Svatá Terezie od Ježíše: Vnitřní modlitba

Děkujeme Honzovi Holému :-)

JEŠTĚ MLUVÍ, AČ ZEMŘELI

16.6. **Johannes Tauler** (kol. 1300-1361), německý mystik, patřil k nejvýznamnějším žákům Mistra Eckharta.

Úryvek
z 24. kázání:

Sv. Augustin praví, že duše má v sobě skrytou propast, která nemá co činit s časem a s celým světem a která je povznesena vysoko nad část, jež dává tělu život a pohyb. V této ušlechtilé, rozkošné propasti, zde v tom nebeském králov-

ství, tady má své věčné místo. Zde se člověk stává zcela tichým a sám sebou a rozvážným, a stále více odloučeným a vtaženým a pozdviženým ve větší čirost, čistotu a svobodu a vždy klidnějším ve všech věcech, neboť Bůh sám přišel přítomně do této ušlechtilé říše a působí tu a přebývá zde a panuje tady. A to nemůžeme s dřívějším počínáním srovnávat, neboť člověk nyní získává zcela božský život a jeho duch se zde zcela roztavuje a rozněcuje sebe sama ve všech věcech a je vtažen do vroucího plamene lásky, již je Bůh sám podle podstaty a přirozenosti.

A z této výše takoví lidé sestupují opět dolů do všech potřeb svatého křesťanstva a obracejí se s posvátnou modlitbou a touhou ke všemu, zač chce Bůh, aby bylo prošeno, a ke svým přátelům, a jdou tam k hříšníkům a do očištění a pomýšlejí zcela na to, aby ve vsi lásce pomohli v potřebě každého člověka ve svatém křesťanstvu, ovšem ne tak, aby prosili za paní Y nebo X, nýbrž prostě-moudrým způsobem. Tak jako já vás zde jedním pohledem vidím sedět, tak oni přitahují vše k sobě do oné stejné propasti, do stejného žáru lásky a do duchovně nazíravého způsobu a hledí potom opět do propasti lásky, do žáru lásky a odpočívají tam; a pak se znovu pohrouží do milého, vroucího ohně a znovu opět dolů na všechny, kteří jsou v nouzi ve svatém křesťanství, a znovu opět do líbezného, temného, tichého oddechu v propasti. Tak vycházejí a vcházejí a přece všude zůstávají uvnitř v líbezném tiché propasti, kde je jejich bytí a jejich život, všechno jejich působení a jejich hýbání. Kdekoliv je nacházíme, nenalezneme na nich nic než božský život. Jejich počinání, jejich konání, jejich způsob je zcela božský. Jsou to ušlechtilí lidé a jsou ku prospěchu celému křesťanstvu. Slouží všem lidem k polepšení a Bohu ke chvále a všem k útěše. Přebývají v Bohu a Bůh přebývá v nich. Kde jsou, máme je chválit.

Železniční 477, 330 03 Chrast,
č. účtu: 722349319/0800
Farář: Karel Šimr, mobil 739 244 774,
e-mail: karel.simr@evangnet.cz
chrast.evangnet.cz